

K. Hartman

Vieni Johana.

Kannis kertomus lapsille.

Suomentanut

F. Ahlqvist.

Kuopiossa

painettu P. Aschanin ja kumppanien tykönä 1857.

1

Gillas till tryckning. Kuopio Domkapitel,
den 16 September 1857.

Enligt befallning:

Karl Kiljander.

Pieni Johana.

Kertomus lapsille.

Oli kerran poika, jonka nimi oli Johana. Hänen isänsä oli Jumalan sanaa rakastava ja rehellinen mies; niin oli hänen äitinsäkin. Mutta vaikka Johana oli pienoinen, ei hän kuitenkään pitänyt paljo Jumalasta. Josin luki hän joka ilta Isä meidän ja muita rukouksia, jotka hänelle äitinsä oli neuvonut, kävi myös kirkossa, vaan harvoin muisti hän kuitenkään Jesusta, kallista Lunastajaansa, mutta leikkikalut, niinkuin poltit, kiekat, kelsat j. n. e. olivat kyllä hänellä mielessä. Hänen isänsä kertoi hänelle usein, kuinka Jeesus mielellänsä tahtoo auttaa kaikkia ihmisiä, kuinka Hän ristiinnaulittiin ja kuinka hän nousi ylös kuolluista ja kuinka silloin enkelit olivat iloisiaan, ettei he niin iloisia ole olleet Ewan ja Adamin paradiisissa syntiin lankeemisen jälkeen. Isänsä kertoi myös Johanalle

ettei yksikään ihminen muulla tavalla voi tulla autuaaksi, kuin että hän riippuu kiini Jeesuksessa, rukoilee Häntä ja ajattelee aina Hänen päällensä. Mutta kuitenkin olivat Johanasta maailmalliset ilot ja huvitukset rakkaammat kuin Jeesus. Ei se-
kään ollut hyvästi tehty Johanalta, kuin hän mieluisammasti kuunteli kerrottavan kaikenlaisia satuja ja historioita, eikä etsinyt autuutensa tietä Jumalan sanasta. Ja se oli vielä pahempi, että oli tottelematon ja aina itsepäinen. Siitähän sen sitten jokainen näki, ettei hän Jeesuksesta mitään pitänyt.

Olipa kerran Pitkäperjantai: se oli aivan se päivä, jona pappi saarnasi Wapautajamme ristiinnaulitsemisesta ja kärsimisestä hirsipuussa. Kaikki muut menivät kirkkoon, mutta Johana jäi kotiin äitinsä: eikä hän ajatellut sitä, kuinka Jeesus oli sinä päivänä kärsinyt kauhiamman piinan niin hänen kuin kaikkein ihmisten tähden. Lamusella sanoi hän äitillensä: „Äitin pitää antaa minulle pitkä voileipä koska nyt on pitkä perjantaiin”. Äiti antoi tosin hänelle mitä hän pyysikin, mutta

ajatteli kumminkin itsensä: „Gumala auttakoön sinua lapseni, ettet joutuisi helvettiin.” Sitten otti hän luudan ja alkoi la'asta lattiata, mutta huomaitipa wirsi-firjan pöydällä, josta hän weisäsi kesken lausumisensa, erään wirren, jossa seisoi nämät sanat: „Witsoill' kaakin puussa suomittiin, Kruunull' ja purpurall' naurettiin, Ristins' kantoi johon naulittiin.” Näitä sanoja weisatessa, woittiwat hyyneleet tiensä äitin kaswoilla; waan toinnuttuansa tästä lopetti hän kuitenkin lattian lausun. Johana nähtyänsä tämän, ajatteli itseensä: „Eipä minun mieleeni ole vielä koskaan muistunut Jesuksen kärsiminen niin karmeaasti, kuin äitin mieleen nyt muistuu.” Mutta mitäpä tästä? hän unhotti kohta koko asian. — Kerran tapahui, että hän repi lehden eräästä firjasta; tässäkin petti hänet paha henki panemaan firjan kiini ja asettamaan sen hyllylle. Hän ei sanonut siitä isälleen, waikka häntä isänsä ei koskaan wahingoista kurittanut. Johana ajatteli waan: eipä hän siitä isä mitäkään tienne. Mutta arwaapas miten käwi? Hänen isänsä ei tosin huomain-

nut sitä rikki rewittyä lehteä, mutta Johana tuli itsestänsä niin surunalaiseksi, ettei hän moneen päivään saattanut olla iloinen; hänelle juohtui aina waan mieleen se rikki rewitty lehti. Kuin hän meni pihalle ja kuuli kiurun ja muiden taivaaan lintujen wiserryksen, näki lampaiden ja wäsfikoiden iloisansa hyppelehtävän, ajatteli hän: „Niin te iloitsette, mutta minä en voi sitä tehdä, sillä minä olen erinomattain raskautettu sydämessäni.” Ollen Johana nyt tämmöisessä waiwassa, niin arwannet sen jo lapseni, ettei hän siinä tilassa tahtonut kääntyä Jumalankaan tykö. Sillä jos hän olisi tietänyt, kuinka hywä ja armonias Jeesus on, niin olisi hän tunnustanut isälensä sen pahan, minkä hän kirjalle tefi, ja kääntynyt Jeesuksen tykö näin rukouksen: „Kakas Jeesus, anna anteeksi minun paha tefoni!” ja silloin olisi Jumala antanut hänelle anteeksi sekä ottanut pois rauhattomuuden hänen sydämeästensä. Mutta niin ei Johana tehnyt; käweli waan muutamia päiwä ikäwissänsä ja sitten unhotti taas koko asian, ollen iloinen niinkuin ennenkin. Mutta tätä

itkivät enkelit taivaässä, sanoen: „Voi, voi Johana-parka, kuinka nuorena sinä jo ylenkatsot Wapahtajasi!”

Kerran sai Johana luvan mennä tätinsä luo, joka asui pari peninkulmaa hänen kotoansa. Täällä oli Johana kotonaista koline wiikko. Kylässä oli paljo pahankurisia lapsia, joiden joukossa Johana alkoi juoksennella, ja sekös hänestä oli hupaista. Kotonansa ei häntä isänsä laskenut wallattomiin poikain seuraan, mutta tätinsä ei ymmärtänyt häntä siitä kieltää. Kerran oli hän poikessa kotonaisen päivän, ja tällä tiellään oli hän oppinut monta ilkeyttä ja tehnyt paljo syntiä. Kuin hän herkesi levolle iltaisella, oli hänellä niin rasfaat ajatukset, ettei saanut alunkaan unta silmänsä, waikka kaikki muut ihmiset makasi. Silloin ajatteli Johana: „Voi kuin se oli paha, kuin minä olin tänäpäivänä niin ilkiö! niin häijynen kuin minä olen ollut toisten poikain kanssa.” Sitten ajatteli hän: „huomenna minun pitää olla parempi; huomenna minä olen kotona, tätini luona koko päivän.” Näin nukkui hän wihdoin-

fin. Mutta kuin huomeinen päivä tuli, unhotti hän taaskin kaikki ja oli yhtä paha kuin ennenkin, — ei yhtään parempi; ja kuin hänen iltaisella piti mennä levolle, tulivat hänelle samat vaikeat ajatukset ja sama rauhattomuus sydämeensä takaisi. Näin meni siis yksi päivä toisensa perästä, niin kauvan kuin hän oli tätinsä luona. Waan näin ei olisi käynyt jos Johana olisi luottanut Jumalaan; sillä jos hän olisi iltaisella totisesti tunnustanut Jumalalle kaikki pahat tekonsa ja rukoillut, lewottomain ajatusten tullessa, niitä Jumalalta anteesi sekä aamulla ylösnousteessansa sanonut: „Rakas Jeesus, auta minua tänäpäivänä!“ eikä unhottanut päivälläkään Jumalata mielestänsä, niin olisi hän kyllä saanut käsittää, kuinka Jumala olisi armostansa suojellut, eikä olisi antanut hänen olla synnin ja saatanan sekä rauhattoman omantuntonsa orjana.

Näin eli Johana, ja tuli päivä päivältä piinastaan pahemmaksi. Ei hän Jumalan sanastakaan ollut paljon millänsäkään; Apis-kirjan ja kättismuksen luvussa oli hän aivan laiska,

josta kaikesta isällänsä oli suuri suru. Mutta Jumala ajatteli toista taiwaassa. „En minä anna sinun niin päälaillesi helwettiin wajua: minä tahden sinun kanssasi koetella vielä yhden keidon.” Ja tapahtuipa sitten, että kuin Johana oli yhdeksän vuoden wanha, antoi Jumala hänen tulla sairaaksi, niin että hänen täytyi maata yönsä päivänsä kunnekkaan vuoteeltansa pääsemättä. Oltuansa Johana yhden wiikkokauden sairaana, ei hän siitä vielä pitänyt mitäkään, ajatteli waan: „kyllä minä tästä paranen.” Mutta päivä kului toisensa perästä, eikä mitkään rohot auttaneet, Johana heikkeni waan heikkenemistään. Sattuipa äitinsä, joka walvoi hänen luonansa, nukkumaan, ja niinmuodoin pääsi kynttiläfin sammumaan, joka oli palanut loppuun, ja nyt, ollen aiwan pimeä, ajatteli Johana: Mitähän jos minä nyt satun kuolemaan ja joudun iankaikkeeseen pimeyteen; sittenhän minä en sieltä koskaan pääse pois.” Tässä tilassa muistui myös hänen mieleensä sekin, kuinka hän oli kokonaan unhotanut Jesuksen ja kuinka paljo hän oli tehnyt

vastoin Jumalan tahtoa. Tämä mursi hänen sydäntänsä niin, ettei hän oikeinpain tiennyt, jos hän edes uskaltaisi rukoilla Jumalata; ja hän itki kauvan aikaa, siksi kunne hänen äitinsä heräsi ja sytytti taaskin kynttilän palamaan. Johana pyyhki pois kyhneleet silmistänsä ja oli olewinansa iloinen, ettei hänen äitinsä muka mitäkään merkitsisi; waan sydämensä tila ilmoitti toista. — Päivän tultua tuli hänen isänsä vuoteen luo ja nähtyänsä Johanan suruissaan, kysyi hän häneltä, miten hänen terweytensä kanssa oli. Johana ei jaksanut enää pidättää itseänsä, waan ratkesi itkemään, kertoen koko kohtalonsa. Kuultuansa tämän tuli isä iloiseksi ja sanoi Johanalle, että Jeesus aiwan mielellänsä vastaan ottaa semmoisia, jotka katuwat syntinsä ja turwautuwat Häneen. Ja isä puheli muutoinkin niin kauniisti Jeesuksesta ja taivaasta, että äitikin alkoi itkeä, sillä näetsen, heidän molempain sydämmellisin toivo oli, että Johana tulisi autuaaksi ja pääsisi niinmuodoin taivaan iäiseen iloon. Sitten luki isä monta kaunista kappalta uudesta Testamentista, joll'ai-

kaa Johana oli syöissä ajatuksissa ja kuunteli
 suurella tarkkaudella isänsä lukua. Sitten iltai-
 sellä, äitinsä istuessa vuoteensa vierellä, näytti
 Johana erittäin tyytyväiseltä ja hän kysyi äitil-
 tänsä: „Kuulkaapas, rakas äitini! onkos se tosi,
 että Jeesus on ottanut kaikki minun syntini pääl-
 lensä? Äiti vastasi: „Kyllä se on niin, lapseni.”
 Sitten kysyi Johana: „Voinkos minä sitten olla
 vakuutettu siitä, ett’ei Jeesus heitä minua hel-
 wetin piinaan?” Äiti vastasi: „Kyllä! Jos sinä
 waan voit luottaa Jeesukseen ja olet antanut kaikki
 syntisi hänelle.” Siihen sanoi Johana: „Tiedät-
 tenkö, rakas äitini, nyt minä taidan tehdä sen.
 Ennen minä en taitanut, mutta nyt on Jumala
 itse opettanut minulle sen. Jaa, minä olen oikein
 iloinen siitä, kuin tiedän Jeesuksen rakastavan
 näinkin pahaa poikaa kuin minä olen.” Tästä
 iloitsi äiti suuresti ja meni toiseen huoneeseen, jossa
 hän lankefi polwillensa kiittämään Jumalata; sit-
 ten kertoi hän sen Johanan isälleenkin, josta hän-
 kin iloitsi suuresti. Johana heikkoni waan heikko-
 nemistaan, mutta tyytyväisyys loisti kumminkin

hänen filmissänsä, ja hän ei nyt enää jaksanut monta sanaa puhuaakaan. Seuraavana aamuna, aivan auringon ihanasti noustessa kuoli Johana ja enkelit weivät hänen sielunsa taivaaseen. Tosin ei näitä enkeleitä nähty ihmisellillä filmillä, mutta Jeesus sanoo, että enkelit weivät köyhän Lazaruksen sielun Abrahamin helmaan; ja warmaan olivat samat enkelit, jotka forjasivat Johanan kin sielun. Sitten pantiin Johanan ruumiis arkkuun ja wiettiin hautaan, jossa tilaisuudessa weisattiin seuraawa, kaunis wirsi: „Mä nufun haawoin Kristuksen, Ne puhdistaa mun synneistän!” Ja nyt itkiwät isä ja äiti sekä monta muuta kätkerästi. Mutta kaikki Jeesuksen rakastajat iloitsiwat kumminkin sydämessänsä, sillä he tiesiwät Johanan tulleen taivaaseen Jeesuksen ja Hänen enkeleinsä seuraan. — Sitten asetettiin hänen haudallensa risti, johon oli kirjoitettu:

Tässä lepää lapsi pienoinen,
Jonka sielu taivahissa iloinneen.

Sitten kävi moni lapsi haudalla lukemassa tätä kaunista firjoitusta ristiissä. — Sentähden laita sinäkin, lapsi, itseä Jesuksen ytimäksi, että saat samanlaisen firjoituksen haudallesi, maallisesta elosta Tuonelaan mutettuasi.

K. VII. 1.
~~316. XI. 95.~~

MB 40293

X